

Příběhy našich sousedů

Václav Hybler

Vypracovali: Vítek Adamec, Anna Marková – žáci 8. B

Vyučující: Bc. Martina Musilová

Škola: ZŠ Dukelská 1112, Mladá Boleslav

„Já ničeho nelituji, nelituji toho, co jsem prožil, co jsem zažil.“

Tento příběh, příběh pana Václava Hyblera, který je dědečkem naší spolužačky, je jedinečný. Je jedinečný stejně jako příběhy jiných pamětníků, jež zažili útrapy 2. světové války nebo dob komunismu.

Dne 27. 11. 2014 jsme navštívili pana Václava Hyblera v Žerčicích u Mladé Boleslavi. Václav Hybler se narodil 22. 10. 1949 do rodiny, která nesouhlasila s komunistickým režimem. Jeho tatínek byl synem krejčího a maminka dcerou cestáře.

Náš hrdina nám vyprávěl o roce 1968, který se stal pro Václava Hyblera osudným. Po otázce, jak na rok „68“ vzpomíná, se široce rozpovídal.

„Rok 1968 se neměl stát. V roce 1968 jsem byl na vojně, rukoval jsem již v roce 67. Od ledna, v období pražského jara, vypadalo vše slibně, mnohé se zdálo být uvolněnější, muselo se vše splnit a důstojníci jednali rozumně. I přesto, že se o šikaně mluvilo, nic takového jsem na vojně nezažil. Pracoval jsem v technické úpravně, kde jsem využil své řemeslo, s kterým jsem byl spokojen. V tomto roce jsme věděli, že se něco chystá, ale nevěděli jsme co. Nikdo netušil, že by nás ten Sovětský svaz mohl přepadnout. To nikdo nevěděl. Ti, co sem přišli první, to byli spíše Mongolové, takoví tupí, opravdu tupí, dá se říci nigramotní vojáci.“

Dále se Václav Hybler zmiňuje o tom, jak okupanti chtěli obsadit kasárna. Poté, co vnikli do kasáren, padlo rozhodnutí, že musí všichni kasárna opustit. Všichni byli převeleni do Bratislavy, údajně na základě toho, že z nich udělali kontrarevoluční pluk. Václav vzpomíná na rozkaz, který byl vydán v 16 hodin odpoledne, že se do tří dnů musí všichni z kasáren odstěhovat do Bratislavy. Jeden z velitelů, který za partou vojenských hudebníků přišel, jim sdělil:

„Hoši, já bych tady nebyl ani hodinu, to stačilo“, „naštvaní jsme byli, na to, na všechno, ještě ten večer jsme se sebrali a šli jsme pryč, že tam nebudeme, že půjdeme do světa. Představovali jsme si Kanadu nebo Austrálii...jako mladí dvacetiletí kluci jsme měli úplně jiné představy, než že budeme poslouchat špinavý a usmolený vojáky, i ty jejich uniformy byly horší než za první republiky.“

V září 1968 se tři vojáci, mezi kterými byl i Václav Hybler, rozhodli k útěku za hranice Československa. Odcizili auto, s nímž odjeli směrem na Znojmo k rakouským hranicím. V obci Křídlovky asi ráno kolem čtvrté hodiny zastavili, nevěděli co dál.

„Viděli jsme stoh balíkový slámy, tak nás napadlo vytahat ty balíky a to auto tam šoupnout. Tak jsme ho tam schovali, balíky zarovnali a šli jsme dál k hranici. No a tam jsme pak viděli hraničáře chodit ráno. My jsme nevěděli, jak to tam chodí. Ráno jsme viděli, jak je tam rozvezli po té hranici. No a rozhodli jsme se, že počkáme do večera, a pak že přeběhneme. Čekali jsme do večera a ten jeden hoch, ten elektrikář dostal strach. Tím to bylo všechno špatně. Chtěl počkat a vše si dobře promyslet. Tak jsme se rozhodli, že tedy počkáme. Dál jsme uviděli další stoh slámy, který mohl být od hranic 200 metů. Tak jsme si vylezli na ten stoh, bylo 19. září, bylo krásné počasí, měli jsme všechno jak na dlani. Jak říkám ráno je rozvezli po budkách, po dvou hodinách je vystřídali, přivezli jiný, no a večer, když se začalo

šerit, tak přijel nákladák, všechny je odvezl a nikdo tam nebyl. “ „To jsme nevěděli, že druhý den náhodně zdejší zemědělci začali rozebírat ten stoh slámy a našli tam to auto. Tady nevěděli, že jsme zmizeli, protože nikdo to nevěděl, my jsme o tom nikomu neřekli. A teď když tam našli auto s boleslavskou značkou, tak jim došlo, že jsme tam. Tak to tam začali hlídat trochu lépe, ale pořád se nic nedělo. Třetí den, to bylo to samé, přišel večír a tenkrát mu ten kolega řekl: „Hele já už tě zastřelím, protože tohle už špatně dopadne.“ No ale oni zase ti hraničáři si mysleli, že když našli to auto a nenašli nás, že už jsme pryč.“

Obavy z toho, že celá věc špatně dopadne, vojáci sice měli, ale čtvrtý den se dostavil hlad a jediný voják, který na sobě měl civil, protože měl jít koncem září z vojny domů, došel do vesnice pro jídlo.

„On nešel do krámu, ale šel do hospody, no a tam nás udal. Pak už to šlo rychle.“„Odpočívali jsme v takovém d'olíčku, tam jsme krásně odpočívali na sluníčku hlady a najednou jsem řekl: „hele Vašku, támhle se hýbe tráva“ a už to bylo, najednou po nás stříleli, kulky kolem nás jen piskaly, nebylo to nic hezkého.“

„Tak jsem se dostal na Ruzyň do vazby, no a tam mě asi po týdnu vyšetřovatel navštívil. Kde byli oni to nevím. Vyšetřovatel nás vyslychal a ptal se, proč jsme to udělali a tak jsem mu to řekl, tak jak to říkám vám. On byl taky rozumný na tu dobu a říkal: „Tohle neříkejte, to by nebylo dobré, řekněte, že to bylo z mladistvé nerozvážnosti a určitě dostanete nižší trest, protože doba je taková, jaká je“. Asi to řekl všem, protože to všichni máme napsané z mladistvé nerozvážnosti a dostali jsme poměrně velice, ale velice nízké tresty.“ ... „Já jsem dostal dvaadvacet měsíců.“

Poté se rozpovídal o tom, jak neměl rád soudruhy.

„Nemám je rád, nemám rád soudruhy, nemám je rád A ona už mi to říkala moje babička, ta vlastně byla původcem toho, že já jsem ty soudruhy neměl rád. Už tenkrát mi říkala „pamatuj si, že ty komunisté nám jednou i kostelíček zavřou“ a měla pravdu, zavřeli spoustu kostelů.“

„Já ničeho nelituji, nelituji, co jsem prožil, co jsem zažil.“

Po prosincovém soudu byl pan Václav umístěn do Ostravy - Heřmanic, tam pracoval v zámečnické dílně, a místo aby ho potrestali, tak mu ještě pomohli, dostal se k práci, ke které by se v civilu nedostal. Pracoval jako dělník, byl jeden z mála vyučený.

Dále se pan Hybler zmiňuje o tom, že v pozdějších 70. letech se sovětskými vojáky měl příležitost hovořit, ovšem nikdy je neměl v lásce a s jejich příchodem na naše území striktně nesouhlasil.

„Neublížili mi (komunisté), v podstatě pomohli, ale nemám je rád, z jednoho důvodu, protože lhali, lhali a lhali.“

